

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA PESADILLA DE 'N SAGASTA.

Lo clero vasco fa prédicas en defensa dels carlins; la gent de la Lliga agraria ompla la Espanya de crits;

los de Cádiz volen barcos, á Bilbao están grunyint... ¡Germanos, un xiquet de llástima! ¿Qui dorm ab aquest burgit?

ES NATURAL.

HABA de succehir ab en Puigcerver, lo que ab tots los personajes de Madrid que venen a visitarnos.

Amagant totas las miserias que 'ns devoran, tots los espectacles que podrian ofendrels y disgustarlos, fém gala sempre de prosperitat, de poder y de riqueza; 'ls obsequiem, los halaguem, lo somplim de atencions, y ells se 'n van encantats del nostre caràcter, y del hermós esperit de cortesia y hospitalitat dels catalans.

Y al monótono traqueteig del tren que 'ls restitueix a la vila y còrt, fan las sévas reflexions.

Las quals s' enclouhen sempre en las dos conclusions següents:

Primera: Catalunya es una terra especial, especialíssima, radicalment oposada a la Catalunya de la tradició. Ja no es aquella regió de caràcter ferreny y aliu, que quan rebia un agravi sabia guardarlo anys y sigles, esperant l' ocasió de revenjarse. Avuy, dócil y sumissa, llepa la mà que la castiga. Resultat: que la manera més adequada de tenir a Catalunya propicia, consisteix en castigarla. A major duresa per part nostra, major dolura per part seva.

Segona: Los tractats de comerç, las reformas arancelarias, los disbarats econòmichs més desatentats, lluny de disminuir la prosperitat de aquest poble actiu y treballador, l' aumentan y la multiplican. Per lo-tan, será precis aprofitar totas las ocasions que 's presentin de concedir novas ventajias a la producció extranjera. May havia estat tan consensut de la bondat y eficacia de las ideas-librecambistas, com després de visitar a Catalunya.

Es tan cert que aquest es lo pensament que germina en lo magi de aquests homes fatals, com que, a penas ha tingut temps de arribar a Madrid, en Puigcerver, que ja l' ha exposat ab la franquesa que 'l caracteriza.

La actual prosperitat de Catalunya, l' esfors colossal que implica la celebració de la Exposició Universal, l' activitat de las fábricas, las rocas de las montanyas trasformadas en frondosas vinyas, tot se deu a las midas econòmichs del govern.

Si en Puigcerver era ayants libre-cambista per inspiracions secretas de la conciencia, avuy ho es, més consensut que may, davant del exemple de Catalunya.

Si li haguessen faltat arguments prácticichs, s' han encarregat de suministrarli hi 'ls que li han fet veure grandesas y prosperitats aparents, ocultantli miserias y penurias reals y positivas.

Desd' ara, al demanar protecció, la demanarem per vici.

Al defensarla, no sabrem lo que 'ns dihem. Y passarem per tontos... ó per bromistas...

L' idea proteccionista quedarà circumscribita als pobles pobres y desidiosos, no a nosaltres que som richs y actius.

Castilla que no podrá vendre 'ls seus blats; Valencia que no podrá despatxar los seus arrossos; Andalucía, que mirará estancats sos vins y 'ls seus olis; pero, nosaltres... los catalans... ¡no 'n faltaria d' altre!

Catalunya es Xauxa.

Gracias als libre-cambistas que 's cuidan de dirigirnos, som richs, felissos y poderosos, y tan ho comprenem aixís, per més que 'ns obstinem en no confesarho palmariament, que apenas un d' ells nos dispensa l' honor de visitarnos, trayem los millors drapets de las calaixeras, y 'ls millors vins del rebost per brindar a la seva salut.

Es ben trist que no hi haja ningú que fassa comprendre a aquests sabis, la causa verdadera de que Catalunya a despit de tantas contrarietats subsisteixi encare.

Aquesta causa, que resideix, en la essencia intima del nostre caràcter actiu, del nostre esperit d' empresa, refractari a tot desmay y decaiment, esperit d' empresa que 'ns inclina a obrir una porta quan se 'ns ne tanca un altra, fent miracles de previsió y de inteligencia.

Si al revés de las restants provincias cada dia més castigadas y abatudas, hi ha encare a Catalunya qui treballa y en lo treball busca la prosperitat, entenguimho lo Sr. Puigcerver, entenguimho ab ell tots los libre-cambistas més ó menos fanátichs de sas desacreditadas doctrinas, no 's realisa aixó per l' eficacia dels seus principis, sino a pesar del seus principis; no 's consegueix gracias a la seva intervenció en lo govern del Estat, sino a despit d' ells y dels seus procediments.

Catalunya es un arbre ben arrelat.

Lo tallan a ran de terra, y l' endemá surten rebolls que ràpidament fan sombra y fructifican.

¿Qué no succehiria si no tallessin l' arbre?

P. K.

DEMÁ passat, diumenje, tindrà lloch en varios districtes la elecció de diputats provincials.

A pesar de la corrupció del sistema electoral y dels medis de que 's valen los partits monárquichs pera conseguir lo triunfo, recomanem als nostres correligionaris que no deixan d' exercir lo seu dret, siquiera pera donar un exemple de la nostra virilitat y firmesa de conviccions.

Lo Comitè provincial del nostre partit ha publicat ja la candidatura acordada: aquesta ha de ser la nostra bandera y ab ella hem d' anar tots a la lluyta.

Ha arribat a Barcelona lo distingit home públich, ex-ministre de la República Espanyola, don Joseph de Carvajal.

Al anunciar la visita de tan ilustre patrici a la ciutat dels condes, desitjem que la seva estancia entre nosaltres li sigui agradable, y que al tornarsen se 'n porti tan bons recorts com nosaltres guardem d' ell.

També ha arribat lo celebrat escriptor madrileny o don Manuel Matoses, tan conegut ab lo nom de Andrés Cor-suelo

Donem la benvinguda al nostre amich, que còrta en aquesta ciutat ab gran número d' entussiasias admiradors.

Lo meeting de las Borjas ha revestit lo caràcter d' una verdadera solemnitat, al mateix temps que ha significat una formal protesta contra la conducta d' aquests guberns que desatenen la agricultura y 'ns entregan lligats de peus y mans als extranjers.

Endavant! Lo dia que 'ls pobles sápigam fer valer los seus drets, governar malament será més difícil que ara.

¡Esgarrifis, senyor Cánovas! Esgarrifis y llegeixi:

«Lo monstro del mar, lo famos vapor Great Eastern es a Liverpool, ahont lo desfan.»

Ja ho veu: desfan un monstro.

Y quan vejis la barba del teu vehi cremar...

Ja sab lo demés.

Acaba de morir a Cádiz l' eminent actor don Rafel Calvo.

Consignem ab verdadera pena la desaparició d' una gloria del art, a qui Barcelona admirava per son talent.

¡Descansi en pau!

En la Exposició s' ha inaugurat ja la Iglesia-modelo.

L' entrada en aquesta iglesia costa mitja-pesseta.

Bisbes, rectors, capellans, seguiu tots aquest modelo: teu pagar un tan d' entrada y ja veureu quin camelo!

La religiositat del nostre poble es feta de aquesta manera.

De la pell endintre del cos, molt fervorosa.

Peró de la pell enfora, s' estrella sempre en la butxaca de l' hermillia.

Quan se parlava de reformas en lo pressupost elesiastic, ja vajg arrufá l' nas considerant que succehiria ab aquesta lo que ab tantas cosas de 'n Sagasta, que s' anuncian y no 's compleixen.

Y en efecte, aquellas diócessis que volian suprimirse, no se suprimeixen; ni se suprimeix cap rectoria, ni 's rebaixa cap sou.

Unicament se disminuirá 'l ram de canonjes y de beneficiats; pero no de sopeton, sino a medida que vajin morintse y deixant vacants...

S' entén, si 'ls ministres no tenen compromisos ab nebots, cunyats ó altres ensotnats de la parentela.

Se tracta de montar una caixa ó banch de préstams a favor dels militars. Per supuesto, la caixa 's montarà ab fondos del Estat.

Demaneu que s' estableixi un banch per l' estil a favor dels pagesos que han de anar a rauré entre las grapas de l' usura, y 'ls governants vos respondrán:

—Si 'ls pagesos no tenen altre banch, que se asseguin sobre un marge.

Desenganyinse, en aquest país per conseguir alguna cosa s' ha de ser fort. Y 'ls pobres pagesos, desgraciadament per ells, no ceneixen sabre.

La mestra del poble de Guajar (Andalusia) s' ha mort de fam.

—¿Qué diuhen? ¿Qué quan gastem de llista civil? Uns deu milions.

Més datos pera 'l procès de la justicia histórica:

«S' ha presentat querella contra 'ls magistrats de l' audiencia criminal de Logroño, acusantlos dels delictes de prevaricació y falsedat en actuaciones judiciales.»

Ab tants fets com se registran si qu' estem ben arreglats...

Setze jutjes menjan fetje,

menjan fetje de un penjat.

La llevor democrática, per mal temps que fassi, germina sempre.

Fins quan está plantada en los palaus del rey.

Aqui tenen al noy xich del rey de Suecia, lo príncep Eugeni, que acaba de separarse de la masoneria, considerant que 'ls franemasons de aquell país son massa conservadors.

Si per aquella terra hi ha algun Cánovas, es fácil que digui:

—Cria reys y 't surtirán republicans.

Una frase del general Cassola:

«Si 'l general Lopez Dominguez entra en la fortaleza del poder, no faltará un altre general per atacarlo.»

Sempre un general ó altre que amenassa.

Sr. Sagasta, aixó no 's remedia sino de una manera: nombrant ministre de la guerra a un paísá, al estil de Fransa.

Jo al puesto de vosté, nombraria a n' en Rius y Taulet.

A veure si aixís lo treyam d' alcalde de Barcelona.

¡Bona noticia! Ha sortit ja la Guia cómica ilustrada, de la Exposició Universal, del nostre amich C. Gumá.

Si no 'ns trobessim lligats per la circumstancia de tractarse d' un company de redacció, diriam qu' es un llibre deliciós, escrit ab tota la gracia del món; pero com que l' amistad 'ns ho priva, 'ns concretarem a dirlos que la Guia cómica es un tomet digne de ser llegit, perfectament il·lustrat y al alcans de totas las fortunas.

Aixó explica l' éxit que ha lograt y la demandissa d' exemplars que hi ha a can Lopez.

Jo 'ls aviso pel seu bè; si no volen quedarse sense, fassin lo cap viu.

PER TAULA.

Los reys y 'ls emperadors de cor tendre y sensible, no m' agradan, y hasta 'm sembla que han pres un ofici per altre.

Aquests monarcas en Hoch del cetro laurian d' empunyar la flauta, y treure d' ella las més dolsas melodias.

A mi que me 'ls donguin ben farrenys. Si al extrem del cetro poden lligarhi una tralla, que li lliguin. Lo xiulet del fuet es més imponent que 'l só de la flauta.

Vinguin emperadors que conquistin y esclavisin als pobles conquistats. Si antiguament los soberans tenian bufons que 'ls divertian, ara es necessari que posseixin pobles, a despit seu, pobles que 's deixin martirisar per recrearlos.

Com per exemple: l' Alsacia y la Lorena.

Se deya que Frederich III alimentava 'l proposit de desferse de la possessió de dos provincias, arrancadas a Fransa en virtut de la conquista.

Idea noble y laudable, que va fer dir a Europa:

—¡Quina llástima que l' emperador Frederich mori tan prematurament, sense haver tingut temps de restituir a aquellas dos provincias la nacionalitat tan vivament ansiada, desde 'l fondo del cor de tots y cada un dels seus fills!

Aquesta exclamació flotava com una aureola de condol y simpatia sobre la tomba de Frederich III.

Era pel difunt un elogi universal.

Sembla que 'l seu fill y successor, quan no per altra motiu, per veneració a la memoria del seu pare, havia de respectarlo, ja que no volgués cumplirlo ¿veritat?

Donchs, tot lo contrari.

L' actual emperador de Alemania ha negat que 'l seu pare y antecessor abrigués semblant proposit. Y per desvaneixer totalment aquella aureola de condol y simpatia, ha dit en un discurs:

«Respecte a la Alsacia y la Lorena, no hi ha més que una opinió; y aquesta es: que será necessari destruhir divuyt cossos d' exercit y deixar sense vida a quaranta dos milions de habitants, ans de arrencar una sola pedra de las qu' hem conquistat.»

Nosaltres no fem comentaris sobre 'l caràcter del personatge que ab tanta facilitat enfrega 18 cossos d' exercit y 42 milions de habitants a cambi de una pedra.

Sobre aquest punt preferim deixar íntegrament la paraula a un individuo de la seva familia, que ha de

tenir forsosament més motius que nosaltres per coneixe'l i apreciarlo.

A propòsit de tractar l' actual emperador Guillelm casi ab tanta delicadesa a la seva mare, com a l' Alsacia y la Lorena, la seva avia, o sigui la reyna Victoria de Inglaterra, li ha enviat una carta, en la qual es fama que s' hi llegeix lo següent párrafo:

«Sempre has sigut un mal fill; ets ademés un mal espós; serás forsosament un mal emperador, y la justa cólera de Déu caurá sobre 'l teu cap.»

Y ara haig de acabar explicant perquè m' inspiran tantas simpatias los emperadors com Guillelm II de Alemania.

Precisament per alló de la cólera de Déu que invoca la reyna Victoria.

Déu no s' enfada may; pero juga per taula. Y fa enfadar als pobles.

Y quan á aquests los puja la mosca 'l nás..... Res. ¿Se recordan del any 1868?

P. DEL O.

LO QUE VA Á PASSAR.

Segons lo govern.

La cosa anirá marxant com ha marxat fins aquí: los diputats dihent si y 'l país sempre callant.

Tan si 'ls senyors *izquierdistas* nos auxillan com no, los reys de la situació serém sempre 'ls fusionistas.

Y si 'l país es formal y aguanta tot lo que fem... potser... potser li darém lo sufragi universal.

Segons los conservadors:

La fusió está tan coreada y ha suferit ja tants fracassos, que anirá al punt de nassos si déssim una bufada.

Pero com que no 'ns convé carregá avuy ab lo mort, seguirem fent lo cor fort hasta que ho tinguem més bé.

Llavors ab una trompada desfarém aquests embulls, y en un tancar y obrir d' ells tindrem la truya girada.

Segons en Remero Robledo.

Ningú més felís que jo: no 'm guardo may res al pap, faig lo que 'm passa pel cap y accepto 'l que 'm sembla bo.

Ara soch libre: no estich lligat ab res ni ab ningú, y aixís puch estar segú de que tothom m' es amich.

Pulsant sempre aquest registre, espero lo que vindrá... per veure si puch lográ que algú 'm torni á fer ministre.

Segons la «Lliga agraria.»

La nació ja va acabant los quartos y la paciencia, y 's prepara ab tota urgencia per doná un pas endavant.

No podém aguantar més; no volém sufrir las manyas de polítichs sense entranyas defensors dels extranjés.

Lo país al fi comprén que aixís no es possible viure, y... 'l poble que vol ser lliure, si no li donan s' ho pren.

Segons los carlistas.

¡Tot va bè! 'L nostre gran rey, qu' es un trempat de primera, estudia la manera de regoneixe la ley.

Si 's fa la conciliació, tal com nosaltres volém, qui pot negar que serém lo tot de la situació?

Per ara 'l nostre papé cada dia está més alt, y á pesar de 'n Nocedal, no hi ha dupte ¡tot va bè!

Segons nosaltres.

Es impossible preveure lo que aquí 'è de passar, ni dir si 'ns haurém d' *alsar*, ni si 'ns farán torná á seure.

Ja manin los liberals, ja pnji 'l partit madur, podém tenir per segur que aquí sempre estarem mals.

En 'questa pobra nació no hi ha més que aixó: cridar, beure á gallet... y pagar la santa contribució.

C. GUMÀ.

OPORTUNISME ECONÓMICH.

I á un inginyer li preguntessin quin es lo tipo ideal d' un ferrocarril per fer la explotació barata y sense perills, de segur contestaria:

—Un ferrocarril que no tinga curvas ni pendents.—

Per lo mateix inginyer reconeixeria desseguida que no hi hauria camins de ferro en lo món si ab pendents y curvas no 's vencesin las desigualtats que presenta la terra.

Aplicuem lo quiento y diguem que en economia no 's va en lloch ab ideals absoluts.

Ni la prohibició es possible en aquestos temps de gran comers, ni 'l libre-cambi pot aplicarse en aqueixa época de competencia.

Ni debém aislarnos com intentaren los xinos ni fer com aquell coix que llensava las crossas per treures pes de sobre y anar més depressa.

Es precis deixarse d' exageracions y d' escolas y fer lo que las circunstancias aconsellen.

Tan ximple es aquell que 's medica quan está sá, com lo que trobantse malalt no 's fa cap remey.

Cada cosa en la seva oportunitat.

Aixó sí, estudiant lo que s' hagi de fer. Convé evitar *puigcerveradas*. L' estat de la vinicultura y la introducció de esperits alemanys, reclamavan una ley de alcoholis; pero la cosa va sè feta de manera que vam quedar pitjor que avants d' inventarse la ley. No més hi han guanyat los italians.

Si 'ls nostres industrials volen aprofitar los rails vells dels nostres camins de ferro han de abonar drets d' Aduanas: pero si 'ls carrils van á l' extranjer, no pagan res, y 'ls italians se 'n aprofitan qu' es un contentó.

D' aixó se 'n diu oportunisme y no 'ns fa 'l compte.

Los comptes s' han de fer calculant bé y procurant que la casa prosperi.

Y la vritat es que aquesta es la tendencia que domina en la opinió; la llá-tima es que als governants sembla sempre que 'ls mareji l' altura del poder y fan cada disbarat que canta 'l misteri.

Lo millor qu' han fet fins ara es la ley per la construcció dels *cruceros*. ¡Ab tal de que no l' espatllin ab interpretacions y manigas amplias!

Los barcos han de ser construhits dintre d' Espanya, porque, com ha dit perfectament nostre estimat colega *El Globo* «la opinió, desde 'l primer moment ha aconsellat que fossen favorescuts los interessos nacionals, encare que protestessen y clamessen al cel los extranjers.»

Aquesta es la manera de crear una industria que apenas comensa á neix, y per aixó la ley ha sigut aplaudida per tothom «y com—aixó ho diu també 'l *Globo*—á la sombra de una industria se 'n crean altres; y al rededor de aquestas se fundan centros de població, resulta que 'ls sacrificis que 'l Estat s' imposa son, per fi de comptes, gastos «reproductius que favoreixen á la marxa comú de la nació y al Estat mateix.»

Generalisém l' argument y sortirá triunfant l' oportunisme.

Després, quan tinguem una industria naval próspera, y quan gracias á la repetida aplicació de l' oportunisme económic, hajan alcansat robustés l' agricultura, y salut complerta las demés industrias ¿qué farem?

¿Qué farem? Lo que la oportunitat aconselli.

Lo que no es oportú es xiulat en lo teatro, impertinent en societat y fatal en política; es com lo vell que 's casa ab dona jova, com dar cops de cap contra la roca viva, com Napoleón *lo nano*, desarmat, declarant la guerra á Alemania preparada pera la lluyta.

En cambi, lo qu' es oportú resulta sempre bé.

Y fa bé sempre.

E. P. D.

UNA noticia d' aquellas que fan quedar parat:

«Don Carlos ha entregat deu mil duros pera fundar un periódich titulat *La Gaceta de Venecia*.»

¡Deu mil duros don Carlos!

¿S' haurá pulit un altre *as d' oros*?

Perque no sent aixís, no comprench d' hont redimontri 'ls pot haver tret.

Glorias espanyolas:

A la Granja s' ha inaugurat una plassa de toros: Acaba de inaugurarse la nova plassa de toros d' Almeria.

A Orihuela s' está comensant un' altra plassa de toros.

Ja ho veuhem: Espanya continúa sent encara la terra del pan y toros.

Es á dir; dels toros no més.

Perque lo que toca 'l pa, ja fa temps que ha volat.

Diu un periódich:

«Lo senyor Romero Robledo *creu* que...»

¡Pero es possible!

¿Encara creu alguna cosa aquest home?

Si per cas, sápigua que á n' ell ja no 'l creu ningú.

Una escritora francesa, Mad. Adam, parlant de 'n Bismarck, li diu ab todas las lletras, qu' es *l' embustero més desvergonyit del món*.

¡Haverse de senti aixó tot un Bismarck! ¡quina mengua! Lo qu' es aquesta madama no té pas pels á la llengua.

Totas las noticias que venen de las provincias vascogadadas, afirman que 'l clero continúa predicant desde la trona á favor dels carlistas.

Y diu que hi ha capella qu' exclama:—Faig lo que puch: avuy m' esbravo ab la boca; quan convingui... ab lo trabuch.

¡Olé! ¡vivan las cigarreras!

Y no las victorejo porque fassin bons cigarros, que de aixó encare n' han de apendre, sino per aquell esperit de noble independencia qu' en varians circunstancias ha fet de la noble, de la altiva Espanya l' admiració del món... è islas adyacentes.

Quan veig que se amotinan á Madrid, lo cor se me 'n hi vá. Quan se sublevan á Alicante, penso que 'n Ruiz Zorrilla no guanyará 'l plet fins que 's posi d' acort ab las cigarreras. Y finalment, quan contemplo las de Cádiz y de Sevilla, las de Sevilla sobre tot, tirantse 'ls trastos pel cap, sento en tot lo meu cos las pessigollas de la alegria, y 'm poso á faralejar l' Habanera de l' ópera *Carmen*, ab tal afició y dalé, que 'm sento transformat no sè com en una especie de Mme. Frandin.

—Pero vamos, que encara m' hi descuidat de parlar de las cigarreras de Córdoba, la noble patria dels califas y de 'n Lagartijo.

Aquestas son lo *non plus ultra* del garbo y de la bona sombra.

Anava l' altre dia 'l director de aquella fábrica recorrent los talleres de cigarrillos y rompía las cajetillas que no li agradavan, dihent:

—Estos por gordos; estos por delgados.

Las cigarreras acostumbradas á no mirar molt prim, ni molt groixut, en materia de cigarrets, contemplavan la tasca destructora del director, medintlo de cap á péus ab la mirada, quan de prompte 's fan l' ullet y se li tiran á sobre, y 'l dominan y l' arrastran totas juntas fins al safreig de la fábrica y ficantlo y trayentlo del aygua dislintas vegadas, anavan exclamant:

—Este por delgado: este por gordo.

Que vaja, alló era una delicia.

Y ara supósense qu' Espanya se transforma tot de un plegat en un país compost exclusivament de cigarreras.

¡Quántas vegadas, en Sagasta y en Cánovas no anirian de cap al safreig!

L' Exposició Universal está de pega.

Se construeix un gran saló de concerts y 'ls concerts s' han de suspendre porque el saló resulta sòrt.

Se edifica en lo Palau de las Ciencias un saló de Congressos, l' inauguran los advocats y resulta que no 's pesca una paraula dels discursos, porque 'l saló sordeja.

En tot la mateixa malaltia; sempre la sordera.

Dirigeixen una reclamació a la comissió executiva, y la comissió no respón com si fos sorda.

Presentan un compte y llavors ni hi veuhem ni hi senten: son sorts y cegos.

La reyna regent, no regresará á Madrid mentres continui *reynant* la epidemia difterica.

Aixís ho diu un periódich ministerial. L' epidemia difterica *reyna* á Madrid.

Tan mateix la tal difteria es ben impertinent, y ben poch respectuosa ab las institucions.

¿Qué fa Sr. Moret?

Alsa, alsa: declari ilegal la difteria... y *agáfila!*

Un simil:

—¿En que se semblan molts soldats á molts criaturas?

—En que tenen *niñera*.

Una novelat.

Los conservadors de Barcelona han desistit de donar un ápat á D. Anton, lo dia que aquest senyor los dispensi l' honor de visitarlos.

Res de menjar: alguns discursos *á palo sech*, y basta.

Los conservadors, diuhem que 'l menjar fá progressista.

Aixís, podrá dirse, en contraposició, que 'l dejunar fá conservador.

Y 'l país celebrara que per molts anys pugan los conservadors exercir lo seu ofici.

Una noticia.

D. Anton Cánovas, al dirigirse á Barcelona, vindrá del extranjer y entrará á Espanya per Port-Bou.

Proposo una petita modificació al mapa de la Peninsula.

Que de Port-Bou, se 'n digui Port-mónstruo.

PASSA-TEMPS Á BARCELONA.

—¡Ojo, don Francisco! ¡Que no se li cremi la fornada!

—¡No cridi, no cridi! ¡No 'n vindrá cap de municipal!

Per franquesa la de un cert individu de Valdepeñas (aen) que 's presenta candidat en las próximas eleccions de diputats provincials.

En un manifest dirigit als seus electors diu qu' ell no prometerá com altres, camins, ponts, ni carreteras.

«La mèva aspiració—afegeix—es més justa al mèu modo de veure: jo no aspiro a ferme un nom, ni a influir en determinats cassos. Si aspiro al càrrech de diputat es sols per cobrar los meus honoraris, y al ser de la permanent percibir lo sou, sens perjudici de lo que puga adquirir bonament per sostenir á la mèva familia.»

Y ab molta raïó que li sobra, observa lo següent:

«Lo mateix fan las altres; pero no ho diuen.»

Aquest ja no es un home franch, sinó un home peseta.

En Moret continúa tenint los fils de totas las conspiracions.

Pero: 'ls fils se bellugan, s' encrehuan y s' embolican. De manera que 'l pobre Moret, á lo millor se troba entre mans, en lloch del fils, lo gran capdell del sigle.

Per home valent lo príncipe de Bulgaria.

Ell es jove denarít; en lo país hi ha sempre qui conspira en contra d' ell, y apesar de tot, Fernando de Còrburgo 's quadra, y mirant á totas las grans potencias per damunt de la espalla, exclama:

—Aquí estich jo, y d' aquí no 'm moch. Qui vulgui res que vingui. Ans de rendirme juro morir.

¿No es aixó el colmo del valor?

Donchs com si no bastessin aquests alardes, acomet en rare un' altre hassanya més extraordinaria.

Lo príncip de Bulgaria pensa casarse un de aquests dias.

De aixó se 'n diu un príncip que tira la capa al toro.

PARTES TELEGRÁFICHES.

Madrid, 6.

O'Ryan vol dimiti, en Moret lo dissuadeix y tenim que al cap y al fi O'Ryan no dimiteix.

Montpeller, 6.

Blanco ha sigut oseqüiat d' una manera divina...

Berlin, 6.

Bismarck, quan se 'n ha enterat; ha pres dos vasos de quina.

Venecia, 6.

Don Carlos no sab qué 's té; xiscla, renega, estornuda: se diu qu' está atacat de nocecalitis aguda.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Anti-a.*
2. ANAGRAMA.—*Tiram-Marti-Marit.*
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Armengol.*
4. PROBLEMA. $48 + 8 = 56$
 $64 - 8 = 56$
 $8 \times 8 = 56$
 $448 : 8 = 56$
568
5. GEROGLÍFICH.—*Per entreactes las comedias.*

XARADA.

Hu-segona-tot, Softa, dos-tercera aquest conill que va portar lo mèu fill de casa segona lía.

Y si acás sa dos-segona lo gust que té vol probá qu' ho digui, que n' hi durá un plat ben gros la Ramona.

RAMON PATRODELFO.

ANAGRAMA.

L' altre dia un lleig gitano molt tot un total portava robat á un pagés molt faba que anava á Vich xano-xano.

XICOT COM CAL.

TRENCA-CLOSCAS.

¿Y D. PACO VOL TÈ?

Formar ab aquestas llettras lo títul de una pessa catalana

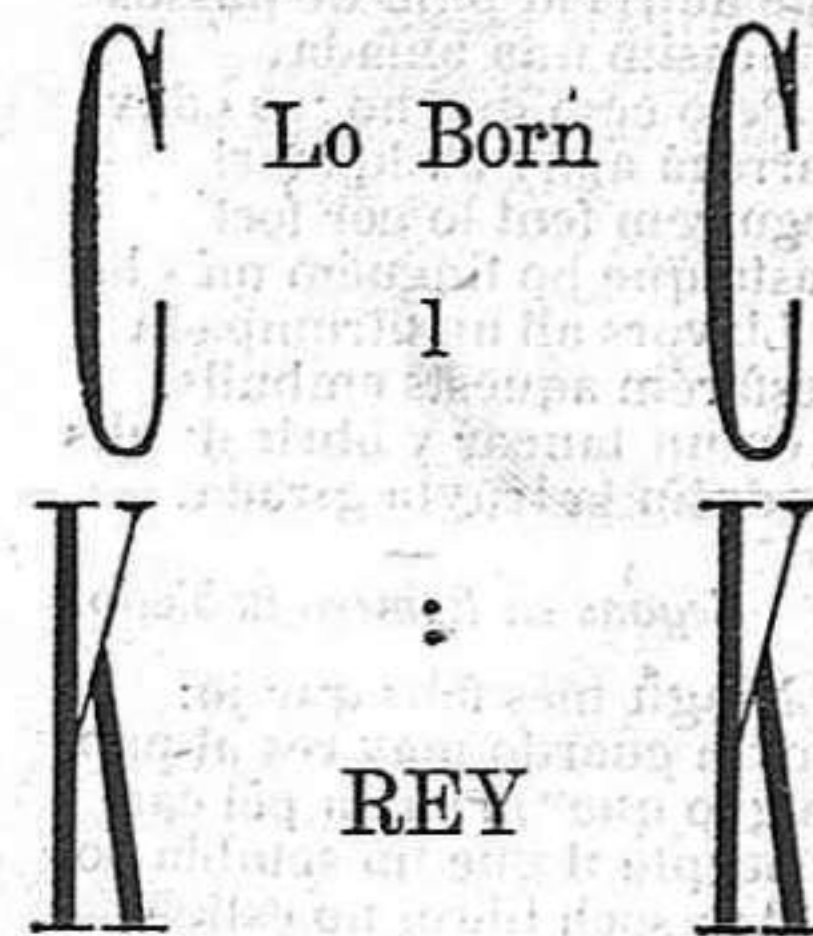
MATA-MORTS.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: un ball.—Segona. un célebre general espanyol.—Tercera: un polítich contemporáneo.

CAMILO KLEKS.

GEROGLÍFICH.

SUTERO FUROR Y C.ª

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: Quimet San Vicens, E. S. A., J. B., Jani Jolup, Jorge Masia, Marcelino Costa, Un burot, G. I. L., R. Xaia, Pere Mallorquí, B. Torrens y B., J. Erras, J. Torrus, Un que comensa avuy y Tres del llas escorredor.

Insertarem alguna cosa de lo que remeten los ciutadans: Pau Matallops, Pitarreta, Cotorra de Vilanova, Jaume Costa, Noy Ros, Camilo Kleks, L. Solé y V., Pau Pelgrim, Rafel Alonso, J. N. Alias, M. Gardó, Bufatripas, J. T. Anguila, Pepet d' Esplugas y Ego Sun.

Ciudadá J. P. (Vilafranca): No val la pena de parlarne. Quan suceheixi algo important ab molt gust ho publicarém.—J. Baucells Prat: ¿Sab qu' es molt insignificant?—Samuel Nuñez Bey: Es molt seria, pero está bé.—Antonet del Corral: Los seus Pensaments reve lan bona intenció, pero no tenen prou idem. De las xaradas n' anira alguna.—D. Mont: La poesia es molt cursi; 'ls cantars, incorrectes.—J. Abril: Aniran dos acudits y dos trenca-caps.—J. B. (Camprodón): Es tan vulgar tot lo d' aquesta proclama, que val més que no hi donguem importancia parlarne: de tots modos, gracias.—M. Badia: ¡Molt bé!—Frá Carlos: ¿ab qué 'ls amida 'ls versos? ¿ab uns espoladors?—Capella pre-históric: L' artielec té cosas bonas, demostre observació, pero no acaba de fer prou lo pes.—Faló: ¡home... aixó no es cap sonet! No veu que las dugas quartetas están desliligadas?—J. M. Bernis: Gracias per lo que 'm diu: per altra part, no sé á quins traballs aludeix. Jo no n' hi vist cap.—Pallarinas: La poesia va bé: l' artielec es manso. Probi un' altra cosa. Recordaré la queixa que diu en lo próxim número de La Esquilla.—Samuel del Palau: ¡Quina idea més bonica! ¡Lastima que la poesia tingui tants grops! Veji si l' arregla un xich.—Joaquim Sauri o Joaquim Segarra o 'l nom que vulgui: ¿Vol fer lo favor de no marejar-me més ab las sévas criaturadas? Li adverteixo qu' es l' última vegada que li contesto: si vosté té temps per perdre, jo no.

GUIA CÓMICA DE LA EXPOSICIÓN UNIVERSAL DE BARCELONA PER C. GUMÁ

Ab ún plano general y varios dibuixos de R. MIRÓ Forma un elegant tomo d' unas 100 páginas en 8.º, sobre paper superior.

Preu: UNA pesseta Se ven en la Llibreria Espanyola de López, Editor, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA y La Esquilla.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.